

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, nr.13, Anul II, Luna IULIE 2014

Din cuprins:

- ❖ Sfinții Martiri Brâncoveni;
- ❖ Sărbători în Iulie;
- ❖ Evenimente Parohiale;
- ❖ Învățăături duhovnicești;
- ❖ Jurnal de gospodină;
- ❖ Povestea vorbeii;
- ❖ Colțul copilăriei;
- ❖ Să facem cunoștință....;
- ❖ Sfatul medicului;
- ❖ Meditații.

Programul liturgic pe Luna Iulie 2014

- ❖ **6 Iulie 2014:** Duminica a 4 – a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **13 Iulie 2014:** Duminica a 5 – a după Rusalii (a Sfinților Părinți de la Sinodul IV Ecumenic), Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **20 Iulie 2014:** Duminica a 6 – a după Rusalii; Sfântul Prooroc Ilie, (Vindecarea slăbănogului din Capernaum); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
- ❖ **27 Iulie 2014:** Duminica a 7 – a după Rusalii; Sfântul Mare Mucenic Pantelimon (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;

„Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.” (Matei 15. 13)

Atunci când nu era nimic și această lume nu exista încă, iar ceata îngerilor neascultători căzuse din cer din cauza mândriei, Dumnezeu a pus început lumii, ca în mijlocul ei să-l așeze pe om ca pe un împărat al făpturii. Dumnezeu, asemeni unui grădinar mult prea iscusit, a sădit în grădina lumii (în afara multelor flori multicolore și frumos mirositoare, plante, sau alte viețuitoare), cea mai frumoasă floare, fără seamăn până atunci și de atunci până acum, Omul, după chipul Cuvântului, Fiul născut din Tatăl, mai înainte de toți vecii! Iar Omul, această floare nemaivăzută până la începutul lumii văzute, fiind chiar și pentru el însuși o făptură atât de minunată, era un răsad ceresc, sădit în grădina pământului, o floare cu rădăcini cerești, odrăslițoare de semințe dumnezeiești.

Însuși Lucifer, făptura cerească făcută de Dumnezeu, era un răsad dumnezeiesc în care, din libertatea de voință folosită contrar Făcătorului, a crescut mândria, mama tuturor răutăților. Și din cauză că mândria nu a fost sădită de Dumnezeu, a fost smulsă cu rădăcină cu tot, adică cu cel ce a odrăslit-o.

După căderea din cer a diavolului, ca un fulger, Dumnezeu l-a sădit pe Om în Raiul desfătării. Dar și în om, care și-a plecat urechea la glasul celui rău și a ascultat vorba mincinoasă a lui, în locul Cuvântului lui Dumnezeu, a crescut, din mândrie, rodul neascultării. Și după cum mândria a fost smulsă

din cer odată cu cel ce o odrăslise, așa și neascultarea a fost smulsă din rai, odată cu cel în care crescuse. Și astfel, floarea cu rădăcini cerești, ce trebuia să crească din pământ spre cer, a ajuns să se întoarcă în pământul din care fusese luată, după ce își va fi mâncat pâinea în sudoarea feței sale.

Iarăși asemenea unui grădinar prea iscusit, Dumnezeu nu a răbdat până la sfârșit ca făptura mâinilor Sale să piară, ci L-a trimis pe Fiul Său în lume, la plinirea vremii, ca să curețe floarea de toate frunzele uscate și de toată uscăciunea, să sape pământul din jurul ei și să-l afâneze, să-l ude cu Sângele Său și să-i redea viața. Așa că omul, prin jertfa Cuvântului întrupat, a fost repus în cinstea din care căzuse.

După iubirea lui Dumnezeu față de om, mult mai mare decât iubirea părinților pentru copiii lor, omul a primit dar peste dar. După restaurarea demnității sale, omul a primit cuvintele mântuitoare ale lui Hristos, dar și harul Sfântului Duh, redevenind astfel floarea cu rădăcini cerești.

Viața noastră însă, o avem numai în Cuvântul lui Dumnezeu, iar viața veșnică o avem în cunoașterea singurului și Adevăratului Dumnezeu. Numai că noi punem mai presus de cunoștința dumnezeiască, cunoștința noastră omenească și vrem să-L încadrăm pe Dumnezeu strict între limitele minții noastre omenești. Credem că noi știm totul și nu avem nevoie să ne învețe nimeni nimic. Și ne comportăm așa cum ne convine fiecăruia, în funcție de propriile interese. Dar nu reușim să vedem mai departe decât lungul nasului. Ne comportăm ca și când singura realitate ar fi doar viața pământească trecătoare. Unii dintre noi ne preocupăm cu practicarea științei și căutăm definiții cât mai exacte ale lui Dumnezeu. Căutăm să vedem molecula care a stat la zidirea lumii. Sau dacă nu ne preocupă științele matematice și fizice, ne preocupă cercetarea cuvântului Scripturii și avem pretenția că adevărul, ascuns în Duhul în care toată Scriptura s-a scris, stă numai în cuvânt. Interpretăm după cum ne convine litera, dar să nu uităm cuvântul Mântuitorului că litera ucide, iar Duhul face viu. Din înțelegerea cuvintelor Scripturii după socotința fiecăruia, se nasc în noi alte cuvinte, dar nu dătătoare de viață, ci otrăvitoare și ucigătoare de suflet.

Mântuitorul ne învață că pomul se cunoaște după roade, iar omul după fapte. Și atunci, cum poate un om să învețe despre Dumnezeu, când el nu are ochi nici să-l vadă pe aproapele? Cum poate un om să aibă pretenția că este semănător al Cuvântului lui Dumnezeu, când el seamănă între oameni dezbinare și egoism, profitare se semeni până la extrem? Cum poate cineva să pretindă despre sine că ar fi răsad al lui Dumnezeu, când în el cresc numai spini și pălămidă?

Cum am zis mai sus, omul se cunoaște după fapte. Așadar, dacă cineva odrăștește numai fapte rele și ne iubire de aproapele, acela este o neghină crescută între firele de grâu. Prin libertatea voinței noastre putem să fim grâul cel mai bun, dar și neghina cea mai rea. Însă trebuie să luăm aminte de noi înșine cum stăm. Dacă nu vom face să odrăștească în noi Cuvântul lui Dumnezeu spre aducerea de rod dătător de viață, să avem grijă că într-o zi, mai devreme sau mai târziu, vom fi smulși din rădăcină.

Dacă totuși, din vreo scădere a noastră, din vreo rățacire, am ajuns să ne facem vrăjmași lui Dumnezeu și să lăsăm să crească în noi răsadul nedreptății, ar trebui să ne întoarcem la Dumnezeu, cât încă mai avem vreme. Să scoatem afară din noi ceea ce ne spurcă, adică mândria, iubirea de argint și de noi înșine și ne iubirea aproapelui și să învățăm smerenia. Să învățăm ca jertfa plăcută lui Dumnezeu este duhul umilit, iar inima înfrântă și smerită nu va fi urgisită de Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu vrea jertfă, ci milă. Dacă vom ajunge să-l iubim pe aproapele ca pe noi înșine și prin aceasta, pe Dumnezeu, cu toată ființa noastră; dacă vom avea pe Dumnezeu înaintea noastră, stând de-a dreapta ca să nu ne clătinăm; dacă ne vom aduce aminte de moarte, atunci cu siguranță nu vom greși; atunci cu siguranță că ne vom abate de la calea noastră cea rea și ne vom întoarce spre Dumnezeu.

De ne vom strădui cât ne va sta în putință să ne facem răsad al lui Dumnezeu, prin smerită cugetare, prin răbdare și prin iubire de aproapele, atunci vom avea nădejdea că vom fi iarăși îngrijiți ca o floare cu rădăcini cerești, întocmai ca de un grădinar prea iscusit, de Însuși Făcătorul nostru. Și fiind răsad al lui Dumnezeu, la momentul trecerii noastre din lumea de aici, vom fi sădiți iarăși spre mai bine și spre învierea vieții, în locul pregătit pentru noi: Împărăția cerurilor!

Preot Nicolae Floroiu

DESPRE SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI

DESPRE SFÂNTUL CONSTANTIN BRÂNCOVEANU (1)

Ca urmare a proclamării în Biserica Ortodoxă Română a anului 2014 ca An Omagial al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii și An comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni, în cele ce urmează vom prezenta contextul politic, social, cultural și religios la urcarea pe tron a Sfântului Martir Constantin Brâncoveanu (29 octombrie 1688).

Expresia "25 de ani fără războaie" se referă la domnia Sfântului Constantin Brâncoveanu. "Despot luminat", dar nu tiran, "prinț al aurului", dar modest, cinstit și incoruptibil, Brâncoveanu a asimilat deopotrivă virtuțile unui adevărat sfânt, unui mare caracter și unui veritabil politician. Despre persoana sa a scris stolnicul Constantin Cantacuzino, în "Istoria Țării Românești", sau Radu Popescu într-"O Istorie a domnilor Țării Românești". De asemenea, s-au consemnat date

și în lucrarea: "Anonimul brâncovenesc" ("Istoria Țării Românești din octombrie 1688 până în martie 1617").

Logofăt între anii 1682-1688, Constantin Brâncoveanu se trăgea din neamul Basarabilor, fiind strănepot al lui Matei Basarab, dar și nepot al stolnicului Constantin Cantacuzino. Despre acest boier, Brâncoveanu spunea: "Că eu tată n-am pomenit, de vreme ce am rămas mic de tată, fără cât pe dumnealui tata Costandin l-am cunoscut părinte în locul tatâne-mieu", dar va avea o cruntă dezamăgire. Brâncoveanu nu a vrut să fie domnitor al Țării Românești.

A fost urcat pe tron din vrerea boierilor. Boierii pamântenii, nemaidorind să îi conducă un Cantacuzin, aproape că l-au forțat să preia domnia. Ziseră cu toții: "Logofete, noi cu toții poftim să ne fii domn". El zise: "Dar ce aș vrea eu cu domnia, de vreme ce ca un domn sunt la casa mea; nu-mi trebuie să fiu". Iar ei ziseră: "Ne rugăm, nu lăsa țara să intre alți oameni sau răi, sau nebuni să o strice, ci fii!". Și-l luară de mâini și-l împingeau de spate. A fost uns domnitor la Mitropolia Bucureștilor, în prezența Patriarhului bizantin Dionisie și a Mitropolitului valah Antim. În biserică, Brâncoveanu a spus: "Domnia aceasta eu nu o poftesc ca să-mi înmulțesc grijile și nevoile, ci dumneavoastră m-ați poftit și fără voia mea m-ați pus domn în vremuri ca acestea tulburate, înconjurați de oști de vrăjmași; ci dar acum iar întreb: fi-va cu voia tuturor?" Și toți răspunseră: "Toți voim, totii poftim". Zise iar: "Dacă poftiți toți, mi-e voia și mie să-mi dați un jurământ înaintea Lui Hristos precum veți fi cu dreptate și de ar veni vreo primejdie domniei mele, din vreo parte, să stați cu mine toți". După depunerea jurământului de către boieri, au ieșit cu toții din biserică, voievodul fiind întâmpinat de salvele de tun; "însă două tunuri s-au slobozit, iar unul nu s-a putut slobozi; de care ziceau mulți că va fi acesta un semn rău, însă pe urmă s-a văzut că sunt băbești cuvinte".

În tot acest timp, cadavrul domnitorului Șerban Cantacuzino, zăcea pe catafalcul bisericii Cotroceni, părăsit de toți, inclusiv de membrii familiei sale. De aceea, Brâncoveanu însuși i-a organizat o înmormântare creștinească. "Șerban-vodă mortul zăcea ca un om din cei simpli, numai cu femeia lui și cu fetele lui plângând... că avusese nădejde să pună pe fiu-său domn, dar n-au vrut Dumnezeu și tiraniile tatâni-său, ce făcuse boierilor și săracilor țării și încă de la o vreme nici femeia lui, nici fetele lui nu ședeau lângă dânsul, că-și strâneau avuția și o ascundeau, că le era frică să nu ia avuția Constantin-

vodă; ...zăcea pe o masă stârvul, părăsit de toți până a doua zi dimineață. De aici l-a ridicat cu cinste domnul și l-a dus la Cotraceni, la mănăstirea lui, de l-a îngropat și s-a dus".

Vodă Șerban, un bun diplomat și om de spirit, la rândul lui, sperase până în ultima clipă că îi va urma la tron fiul său, Iordache, dar boierii pamântenii erau sătui de prigoana Cantacuzinilor. Astfel, putem spune ca Brâncoveanu a fost primul șef de stat român ales liber și în unanimitate de voturi. Alegerea a primit girul cancelariilor marilor puteri, care nu aveau să regrete acest fapt, deoarece aveau să cunoască în noul voievod un diplomat exemplar, pentru care pacea era prioritară.

Domnia Sfântului Martir Constantin Brâncoveanu reprezintă ultima și cea mai remarcabilă perioadă de progres cultural și artistic din istoria medievală a Țării Românești. În timpul său, Sfântul Mitropolit Antim Ivireanul a tipărit majoritatea cărților de slujbă în română, au funcționat numeroase școli și biblioteci valoroase. A fost și mare ctitor de biserici, caracterizate prin noul stil, numit „brâncovenesc”. Pentru Răsăritul ortodox a fost cel mai mare sprijinitor după căderea Imperiului Bizantin.

Constantin Brâncoveanu a fost ales domn la 28 octombrie 1688, după moartea neașteptată a unchiului său, domnitorul Șerban Cantacuzino (1678-1688), cel care urmărise ieșirea țării de sub dominația otomană. În timpul lui Șerban a avut loc asediul Vienei de către turci în 1683, la care au fost obligați să participe și domnii din Țara Românească și Moldova (Gheorghe Duca), dar Șerban a întreținut legături secrete cu cei asediați, furnizându-le informații despre armata otomană. A urmat un îndelungat război între turci și austrieci, încheiat abia în 1699, prin Pacea de la Carloviț. În orice caz, anul asediului Vienei a reprezentat declinul Imperiului Otoman. Pe plan bisericesc, în timpul domniei lui Șerban Cantacuzino a păstorit mitropolitul Teodosie (1668-1672 și 1679-1708), sub care s-au tipărit numeroase cărți de slujbă; cea mai importantă carte tipărită acum a fost Biblia de la București (1686-1688), numită și „Biblia lui Șerban”, prima ediție în limba română.

Constantin Brâncoveanu făcea parte dintr-o veche familie boierească, înrudită cu Basarabii și Cantacuzinii, născut în 1654, căsătorit cu Maria (Marica), nepoată de fiu a domnitorului Antonie Vodă din Popești, cu care a avut unsprezece copii, patru feciori și șapte fete. A învățat carte în casa părintească, cu dascăli ale căror nume nu se cunosc, probabil greci; cunoștea limbile greacă, latină și slavonă. De tânări s-au încredințat diferite slujbe la curtea domnească, ultima fiind cea de mare logofăt.

Pe plan diplomatic sau extern, noul domnitor a întreținut legături de prietenie cu toate statele învecinate, reușind prin faptele și calitățile sale, dar nu în ultimul rând prin caracterul său, să pastreze relații de prietenie cu marile cancelarii europene, cu papalitatea, dar și cu Poarta, evitând conflictele diplomatice sau armate, pentru că țara lui să nu se implice în războaie, care ar fi adus multe jafuri și pustiiri din partea unor oști străine. În felul acesta, domnitorul și-a îndreptat atenția spre probleme de ordin cultural și artistic, încât domnia lui reprezintă ultima și cea mai remarcabilă perioadă de progres cultural și artistic din istoria medievală a Țării Românești. Domnitorul muntean era un politician abil, un foarte bun diplomat.

În numerele următoare vom prezenta activitatea culturală desfășurată în timpul Sfântului Constantin Brâncoveanu, precum și celelalte evenimente premergătoare martiriului său.

SĂRBĂTORI ÎN IULIE

1 Iulie 2014: Sfinții Mucenici și doctori fără de arginți: Cosma și Damian

Aceștia au fost din marea cetate a Romei, în zilele împăratului Carus (282-284), frați fiind și cu meșteșugul doctori, vindecând nu numai oameni, ci și dobitoace și neluând altă parte, de la cei ce se lecuiau, decât credința și mărturisirea lui Hristos. Deci, au fost pârâți la împărat, ca prin meșteșug vrăjitorsec, fac vindecările și că astfel, în fiecare zi, părăsind închinarea la idoli, mulți se apropie de Hristos.

Și a trimis împăratul, îndată ostași, să-i prindă, și să-i aducă înaintea lui, la judecată. Și ostașii, mergând în satul de lângă Roma, unde Sfinții aveau locuința lor, de la părinți, nu i-au aflat, deoarece credincioșii îi siliseră, pe Sfinți, să se ascundă într-o peșteră. Deci, ostașii, mâniindu-se, au prins pe niște bărbați cinstiți, din satul acela și legându-i în lanțuri, i-au dus la Roma. Aflând de aceasta, Sfinții Cosma și Damian, nerăbdând că alții să

sufere în locul lor, au ieșit din peșteră și s-au predat singuri. Deci, ostașii eliberând pe acei bărbați, au pus în lanțuri pe Sfinții Cosma și Damian. Iar a doua zi, pe când împăratul sta la judecată, iar Sfinții își mărturiseau credința lor în Hristos, deodată, capul împăratului s-a sucit, cu fața la spate, și nu putea să-l mai întoarcă. Dar, cu acest prilej, împăratul însuși s-a izbăvit din păgânătate, că a fost tămăduit de dâșii, crezând în Hristos, el și toată casa lui, eliberând pe Sfinți, pe care i-a trimis la locul lor. Dar dascălul păgân al Sfinților, cel care îi învățase pe ei meșteșugul vindecărilor, nerăbdând slava pe care oamenii de la sate, o aduceau Sfinților doctori fără de arginți, la îndemnul vrăjmașului, a primit în inima lui, gândul lui Cain. Și sub cuvânt de a culege împreună buruieni de leac, pe un munte, i-a despărțit pe cei doi frați, unul de altul, și i-a ucis cu pietre. Și așa s-au învrednicit de cununile mucenicești de la Hristos, Căruia I se cuvine slava și cinste în veci Amin.

8 Iulie 2014: Pomenirea Sfântului mare Mucenic Procopie

Acest Mucenic al lui Hristos a trăit pe vremea lui Dioclețian, trăgându-se din Ierusalim, născut din tată credincios, anume Hristofor, și dintr-o mamă necredincioasă, Teodosia cu numele, iar numele lui, cel dintâi era Neania, fiindcă după botez, a primit numele de Procopie. Și, murind tatăl sau, mama sa l-a crescut în credința păgânească, învățându-l închinarea la idoli. Dar tânărul Neania, fiind isteț la minte, a deprins, repede, învățătura cărților filozofiei elinesli. Și, ajungând la vârsta bărbatului desăvârșit, mama sa a voit să-l facă ostaș destoinic, în slujba împăratului. și a ajuns dregător al Alexandriei. Dar, mergând pe drum, cu două sute de ostași, cu

porunca să omoare pe creștini, a auzit un glas chemându-l pe nume, Neania. Deci, rugându-se Sfântul să i se arate, mai lămurit, cine este cel ce grăia, i s-a arătat lui o cruce în chipul cristalului și glas s-a făcut de la cruce, zicând: "Eu sunt Hristos cel răstignit, Fiul lui Dumnezeu". Și l-a învățat toată taina credinței noastre. Iar el, întorcându-se la Schitopolis, a poruncit unui argintar să-i facă o cruce, la fel cu aceea ce i se arătase, o cruce cu trei icoane.

Deci, fiind pârât de mama sa, că este creștin, Sfântul a fost trimis spre cercetare la Paulin, dregătorul din Cezareea Palestinei. Și neplecându-se el să jertfească idolilor, a fost bătut cumplit, încât l-au închis în temniță aproape mort. Dar, fiind vindecat de un înger, au venit la credință o mulțime de închinători la idoli, între alții și mama sa, Teodosia. Și, mărturisind ei pe Hristos-Dumnezeu, li s-au tăiat capetele. Atunci, dregătorul a hotărât și asupra Sfântului Procopie judecata de moarte, adică, să i se taie capul cu sabia. Și, scoțându-l afară din cetate, la locul cel de moarte, Sfântul și-a făcut rugăciunea sa pentru cetate, pentru popoare, pentru cei din primejdii, pentru sărmanii, ca toți să fie păziți prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Apoi, cu bucurie, și-a plecat sub sabie cinstitul său cap și, tăindu-l, și-a dat sufletul pentru Dumnezeul său, în ziua de opt a lunii Iulie.

19 Iulie 2014: Preacuvioasa Maica noastră Macrina, sora marelui Vasile

Sfânta Macrina a fost sora, mai mare, a Sfântului Vasile cel Mare, a lui Petru al Sevastiei și a lui Grigorie de Nyssa. Din tinerețe, și-a închinat viața slujirii lui Dumnezeu și ajutorării săracilor. Fiind împodobită cu frumusețea trupului și cu fire bună, a fost logodită cu un mire asemenea ei, dar le-a fost logodna prea scurtă, de vreme ce logodnicul ei s-a întâmplat de a murit. Au venit mulți alții să o ia, însă Fericita și-a ales fecioria, ajutând-o pe mama sa Emilia, la treburile gospodărești și la creșterea fraților mai mici, ca o a doua mamă, de vreme ce cu toții erau zece frați și surori. Și se nevoia și cu dumnezeieștile Scripturi, ca una ce se sârguia să îndrume pe frații ei pe calea urmării lui Hristos, făcând casa părintească "o școală de fapte bune." Împreună cu fratele său, Sfântul Vasilie, au întemeiat, apoi, două mănăstiri în Pont, una pentru femei și alta pentru barbati, condusă, una, de Sfântul Vasilie cel Mare, iar alta, de femei, unde era egumena Macrina, care, după moartea mamei sale, și-a împărțit averea săracilor. Și a trait fericită așa, cu multă cuviință și sihastreste, în rugăciuni și câștigându-și, prin muncă, cele de trebuință, până la cea din urmă suflare a ei.

Cercetând pe sora sa, în boala ei cea de pe urmă, Sfântul Grigorie de Nyssa, a găsit-o cu totul slăbită de friguri și culcată pe o scândură. Și sărăcia în mănăstirea fecioarelor era așa de mare, încât deabia s-a găsit un vâl învechit, spre acoperirea trupului Macrinei, când au dus-o la mormânt. Atunci, Sfântul Grigorie a pus deasupra ei mantia sa de episcop. În viața ei, Sfânta Macrina a făcut și multe minuni, dând tămăduire bolnavilor și îndrăciților, cu rugăciunile ei. Și a murit Fericita, în anul 380, și a fost îngropată în biserica "Celor patruzeci de Mucenici",

alături de mormântul maicii sale, iar pomenirea ei se face, în toți anii, la 19 Iulie. Dumnezeuul nostru slavă!

26 Iulie 2014: Sfântul Cuvios Ioanichie cel Nou de la Muscel

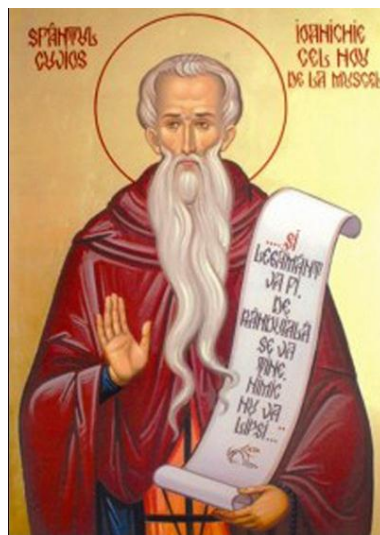
Pe Valea Dâmboviței, între Târgoviște și Câmpulung Muscel, se află un deal înalt numit „Dealul Cetățuia” sau „Dealul lui Negru Vodă”. Prima așezare monahală cunoscută pe această colină datează de la începutul secolului al XIV-lea, când domnul Țării Românești întemeiază un schit cunoscut până azi cu numele de „Schitul Negru Vodă” (Cetățuia).

Pe versantul abrupt al dealului, în partea de sud-est, ca și pe valea pârâului Cetățuia, a existat una din cele mai vechi vetre isihaste românești, între secolele al XIII-lea și al XVIII-lea, aici s-au nevoit mulți sihaștri cu viață sfântă, ale căror nume nu se mai cunosc. Valea aceasta se numește de sute de ani „Valea Chiliilor”, din cauza numărului mare de sihaștri trăitori aici.

Unul din cei mai renumiți sihaștri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea, a fost Cuviosul schimonah Ioanichie. Se crede că era cu metania din Schitul Negru Vodă de alături, unde s-a nevoit la sfârșitul secolului al XVI-lea. Apoi, râvnind fericitei vieți pustnicești și arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a închis de bună voie într-o peșteră săpată în peretele muntelui și acolo s-a nevoit, neștiut de oameni, mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine și apă o dată pe săptămână, pe care o cobora până la gura peșterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine i le aducea din timp în timp egumenul schitului.

Cum s-a nevoit acolo schimonahul Ioanichie, câte ispite a răbdut și la ce măsură duhovnicească a ajuns, singur Dumnezeu știe. Însă, după o nevoință atât de aspră, cuviosul acesta, ajungând la măsura sfințeniei și cunoscându-și dinainte sfârșitul, și-a săpat singur mormântul în fundul peșterii. Apoi, culcându-se în mormânt, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Cu trecerea anilor, numele Cuviosului Ioanichie s-a uitat, iar peștera lui s-a părăsit din cauza muntelui abrupt. În primele decenii ale secolului XX, coborându-se egumenul schitului cu o frânghie în peșteră, a descoperit osemintele întregi ale acestui mare sihastru, așezate cu bunăcuviință în fundul peșterii. Erau galbene, binemirositoare și acoperite cu o pânză de păianjen. Deasupra mormântului erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie Schimonah, 1638”. Preacuvioase Părinte Ioanichie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

EVENTIMENTE PAROHIALE

Duminică, 8 Iunie 2014, s-a sărbătorit Praznicul Pogorării Duhului Sfânt. Cu această ocazie, după Sfânta Liturghie s-a săvârșit Slujba Vecerniei cu Rugăciunile Rusaliilor, de invocare a Duhului Sfânt, pentru a Se coborî asupra tuturor oamenilor, pentru iertarea păcatelor, curățirea sufletelor, întoarcerea spre Dumnezeu și întărirea credinței, pentru a face tot ce ne stă în putință să ajungem la împlinirea de bună voie și din dragoste a poruncilor Mântuitorului și implicit, la asemănarea cu Dumnezeu.

Duminică, 15 Iunie 2014, în Duminica I după Rusalii, a tuturor Sfinților, părintele Nicolae a slujit la Hamilton, alături de părintele Ovidiu Anton Motofelea. A fost o deosebită bucurie pentru părintele Nicolae să-l cunoască pe părintele Paroh, precum și frumoasa Comunitate Ortodoxă Română de la Hamilton.

Sâmbătă, 28 Iunie 2014, părintele Nicolae, alături de câțiva credincioși din Parohia noastră, a participat, împreună cu alți câțiva preoți ortodocși din Wellington, la Biserica Ortodoxă Sârbă, unde s-a sărbătorit Sfântul Lazăr, Cneazul Serbiei, sărbătoare cunoscută și sub numele de Vidovdan. Bucuria a fost cu atât mai mare, cu cât la Sfânta Liturghie, alături de credincioșii ortodocși sârbi, au participat și credincioși ortodocși români, greci, ruși, precum și câțiva credincioși neo-zeelandezi.

Duminică, 29 Iunie 2014, în Duminica a treia după Rusalii, s-au prăznuit Sfinții Apostoli Petru și Pavel. După Sfânta Liturghie, Comunitatea noastră a avut bucuria de a o sărbători pe doamna Jenica Afendoulis, cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de 92 de ani. Doamna Jenica a venit în Noua Zeelandă în 1951, alături de soț și alte familii de români, fiind una din primele persoane care s-au implicat activ și au contribuit substanțial la înființarea primei Parohii Ortodoxe Românești din Noua Zeelandă în 1974. Îi urăm și noi încă o dată, cu toată dragostea, un sincer „La Mulți Ani!” cu sănătate și binecuvântare de la Dumnezeu, alături de cei dragi, dumneaei fiind un exemplu viu și demn de urmat pentru familiile de tineri din zilele noastre, pentru a nu precupeți nici un efort și a se implica mai mult în consolidarea și creșterea Comunității noastre Românești și a Parohiei „Sfânta Maria”.

CONVOCATOR

Iubiți frați și surori în Domnul,

Vă invităm Duminică, 20 Iulie 2014, după Sfânta Liturghie, la ora 13.00, să participați la Adunarea Generală Anuală (AGM) a Parohiei noastre, având următoarea ordine de zi:

- 1. Prezentarea bilanțului de venituri și cheltuieli pe anul financiar trecut;*
- 2. Retragerea actualului Comitet Parohial și alegerea unui Nou Comitet;*
- 3. Planul structural de consolidare al Sfintei Biserici și alte reparații urgente;*
- 4. Noutăți legate de Hramul Parohiei noastre;*
- 5. Propuneri referitoare la prelungirea contractului de muncă al părintelui Nicolae Floroiu;*
- 6. Alte discuții.*

De asemenea, vă rugăm să achitați cotizația anuală pentru anul financiar în curs. Cotizația și donațiile se pot plăti direct la doamna Cristiana Muciuli, sau în contul Parohiei: 06-0574-0073110-00.

Vă așteptăm cu drag!

ÎNVĂȚĂTURI DUHOVNICEȘTI

Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii; cei fără minte disprețuiesc înțelepciunea și stăpânirea de sine. Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările maicii tale. Căci ele sunt ca o cunună pe capul tău și ca o salbă împrejurul gâtului tău. Fiul meu, de voiesc păcătoșii să te ademenească, nu te învoi, dacă-ți spun: "Vino cu noi, să ne punem la pândă, ca să vărsăm sânge, să întindem curse fără cuvânt celui neprihănit, să-i înghițim de vii ca locuința morților, și întregi, ca pe cei ce se coboară în mormânt. Să punem stăpânire pe tot felul de lucruri scumpe, să ne umplem de pradă casele noastre, fii părtaș la obștea noastră, o singură pungă fi-va pentru toți!" Fiul meu, nu te întovărăși cu ei pe cale; abate piciorul tău din cărarea lor, căci picioarele lor aleargă numai la rău, iar ei zoresc să verse sânge. Zadarnic se întind curse în văzul păsărilor! Căci ei întind curse tocmai împotriva sângelui lor, și sufletului lor își întind ei lațuri. Aceasta este soarta celor lacomi de câștig; lăcomia le aduce pierderea vieții. Înțelepciunea strigă pe uliță și în piele își ridică glasul său. Ea propovăduiește la răspântile zgomotoase; înaintea porților cetății își spune cuvântul: "Până când, proștilor, veți iubi prostia? Până când, nebunilor, veți iubi nebunia? Și voi, neștiutorilor, până când veți urî știința? Întoarceți-vă iarăși la mustrarea mea și iată eu voi turna peste voi duhul meu și vă voi vesti

cuvintele mele. Chematu-v-am, dar voi n-ați luat aminte! Întinsu-mi-am mâna și n-a fost cine să ia seama! Ci ați lepădat toate sfaturile mele și muștrările mele nu le-ați primit. De aceea și eu voi râde de pieirea voastră și mă voi bucura când va veni groaza peste voi, când va veni peste voi necazul ca furtuna și când nenorocirea ca vijelia vă va cuprinde. Atunci mă vor chema, dar eu nu voi răspunde; din zori mă vor căuta și nu mă vor afla, pentru că ei au urât știința și frica de Dumnezeu n-au ales-o, fiindcă n-au luat aminte la sfaturile mele și cercetarea mea au disprețuit-o. Mânca-vor din rodul căii lor și de sfaturile lor sătura-se-vor, Căci îndărătnicia omoară pe cei proști și nepăsarea pierde pe cei fără minte; iar cel ce mă ascultă va trăi în pace și liniște și de rele nu se va teme". (Pilde 1. 7 – 33)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Rețetă muntenească Teci (fasole galbenă) cu lapte bătut(iaurt)

Ingrediente:

- 1 kg teci (fasole galbenă proaspătă sau congelată);
- 1l.-1,5l. lapte bătut (iaurt),
- 250 gr. smântână;
- 2-3 cepe;
- 2 morcovi;
- 1 ardei gras;
- 1 lingură bulion;
- 2 linguri rase de făină;
- sare după gust, verdeață.

Mod de preparare:

Se pune la fiert într-o oală cam de 3 litri, fasolea proaspătă ruptă bucățele, cu apa să o acopere cam o palmă; fasolea congelată nu mai trebuie ruptă; morcovul se dă pe răzătoare, iar ceapa și ardeiul se taie cubulețe. Când fasolea s-a fiert de jumătate se adaugă morcovul și ardeiul și se fierbe până scade jumătate din cantitatea de apă. Ceapa se călește în ulei cu puțină sare, se adaugă bulionul, când este gata; se pune un plonic, două de zeamă de la fasole, se pune făina și se amestecă bine pentru a nu se face cocoloașe, se face un fel de rantaș. După ce s-a fiert fasolea se adagă laptele bătut sau iaurtul și smântână, apoi se adaugă rantașul și se amestecă bine, se mai lasă câteva minute să fiarbă, se azonează cu sare după gust. Se stinge focul și se pune verdeața (mărar, pătrunjel).

Această rețetă este din zona Argeșului, România. Poftă bună!

Prăjitură Albă ca Zăpada

Ingrediente pentru foi:

- 10 linguri de lapte;
- 10 linguri de zahăr;
- 10 linguri de ulei;
- 2 ouă;
- o linguriță rasă de bicarbonat;
- un praf de sare.
- făină cât cuprinde (500-600 gr.).

Ingrediente pentru cremă:

- 1 litru de lapte;
- 8 linguri de făină;
- 6 linguri de zahăr;
- un pachet de unt (200 gr.);
- coaja de la o lămâie;
- 1 esență de vanilie;
- sucul de la 1/2 de lămâie.

Mod de preparare foi:

Într-un bol se pun ouăle, zahărul, laptele și uleiul, se amestecă bine, apoi se adaugă praful de sare, bicarbonatul stins în zeamă de lămâie. Se adaugă făina câte puțin, câte puțin, se amestecă bine; când aluatul începe să se îngroașe se frământă cu mâna; trebuie să rezulte un aluat moale, nu foarte tare. Se lasă se se odihnească pentru 30'. Aluatul se împarte în trei părți, se întind foi pe dosul tăvii pe hârtie de copt și se coc 10' - 15' la 180°C. Se lasă să se răcească.

Mod de preparare cremă:

Într-o cratiță pe care o putem pune într-o altă cratiță cu apă fierbinte se pune făina, zahărul, coaja de lămâie și treptat laptele mestecând continuu pentru a nu se face cocloașe. Se pune cratița pe baie de aburi și se amestecă continuu până se îngroașă; se ia cratița de pe baie de aburi și se adaugă zeama de lămâie. Se lasă să se răcească, cât să ajungă la temperatura camerei, apoi se adaugă treptat untul și se mixează bine până se încorporează tot untul.

Se așează prima foaie în tavă, jumătate din cremă, cea de a doua foaie, restul de cremă și ultima foaie, se acoperă cu folie, se pune un tocător destul de lat și o greutate deasupra și se lasă pentru câteva ore sau până a doua zi, când este gata de servire.

Poftă bună!

Jurnal realizat de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

POVESTEA VORBEI

„A-i cânta (cuiva) sticleți în cap”- a avea idei bizare, toane; a fi ținut, nebun.

Pentru a putea găsi o explicație plauzibilă acestei expresii, vom prezenta pe scurt această specie de păsări. Sticletele este o pasăre cu penele viu colorate cu roșu, negru, alb și galben, fiind una dintre cele mai cunoscute păsări de talie mică, din România. Deoarece este o pasăre cântătoare, a fost ținută frecvent în colivii.

Penajul viu colorat în regiunea ciocului este roșu, iar ceafa, coada și aripile sunt colorate negru cu galben, pe când restul corpului este cafeniu. Această caracteristică ajută pasărea la marcarea teritoriului, și la asigurarea succesului în reproducție. În acest scop ea își alege o ramură uscată dezgolită care poate fi ușor marcată prin cântec și coloritul penajului.

Sticletele clocește în general în regiunile joase, dar și pe văile montane. Cuibul este mic, cu vreo 4- 5 ouă albastrui punctate roșcat. El este așezat în arbori de înălțime mijlocie, cel mai frecvent pe salcâmi. Sticletele nu este o pasăre migratoare. Fiind o pasăre nepretențioasă, sticlete se mulțumește să mănânce semințe de pe tufișuri, scaieți sau de pe pajiști.

Acestea fiind spuse, putem lesne înțelege că cel căruia „îi cântă sticleți în cap” este un om care crede că singura realitate este cea din colivia minții lui și nimeni și nimic nu-i poate schimba ideile. Nefiind pretențios cu el însuși, nu dorește și nici nu se străduiește să-și depășească condiția, sau să se perfecționeze, așteptând cu răbdare să nu se întâmple nimic deosebit în viața lui, care să-i schimbe cumva cuibul, mica lume în care trăiește.

Dar, să ținem minte: **Omul, este cu mult mai de preț decât păsările!**

COLȚUL COPILĂRIEI

Poezii pentru copii

Bunicuța mea

Mulți ani frumoși și sănătoși
Pentru bunica mea.
Și-un cântecel e darul meu
Acum, de ziua ta!

Bunicuța mea,
Cu tine e-atât de bine!
M-alinți, mă răsfeți
Nici când nu mă cerți.

Și știu cât te rogi pentru mine.
Îl rog acum pe îngeraș
Să te-apere de rău,
Iar eu promit să fiu mai bun
Și-ascultător mereu.
Mulți ani frumoși și sănătoși
Să ai de-acum mereu!
Și-un buchețel de-mbrățișări,
Acesta-i darul meu.

Cartea

*Eu iubesc o înțeleaptă,
Mă învață, nu mă ceartă.
Mă lasă s-o răsfoiesc,
Și cu drag din ea citesc.*

*Învăț lucruri importante
Despre păsări, despre plante,
Animăluțe, flori,
Despre lume și culori.*

*Despre universul mare
Lună, stele și soare.
Despre munți și despre ape,
Multe-am învățat din carte!*

*Carte, te iubesc nespus
Că prin lume tu "m-ai dus"
M-ai inițiat în toate,
Te iubesc, Minune-Carte!*

Ursul păcălit de vulpe

de Ion Creangă

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte întreagă după hrană și nu găsisese nicăiri. Făcându-se ziua albă, vulpea iese la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă, ca să poată găsi ceva de mâncare. Șăzând vulpea cu botul întins pe labele de dinainte, îi vine miros de pește. Atunci ea rădică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește venind un car tras de boi.

- Bun! gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam eu. Și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi fost moartă.

Carul apropiindu-se de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi: Aho! Aho! Boii se opresc. Țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând că nici nu suflă, zice: Bre! da' cum naiba a murit vulpea asta aici?! Ti! ce frumoasă cațaveică am să fac nevastei mele din blana istui vulpoi! Zicând așa, apucă vulpea de după cap și, târând-o până la car, se opintește ș-o aruncă deasupra peștelui. Apoi strigă la boi: "Hăis, Joian! Cea, Bourean!". Boii pornesc. Țăranul mergea pe lângă boi și-i tot îndemna să meargă mai iute, ca s-ajungă degrabă acasă și să ieie pelea vulpii.

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge peștele din car jos. Țăranul mâna, carul scârțâia, și peștele din car cădea. După ce hoața de vulpe a aruncat o mulțime de pește pe drum, binișor sare și ea din car și, cu mare grabă, începe a strânge peștele de pe drum. După ce l-a strâns grămadă, îl ia, îl duce la vizunia sa și începe a mânca, că tare-i mai era foame! Tocmai când începuse a mânca, iaca vine la dânsa ursul.

- Bună masa, cumătră! Ti!!! da' ce mai de pește ai! Dă-mi și mie, că tare! mi-i poftă!

- Ia mai pune-ți pofta-n cui, cumătre, că doar nu pentru gustul altuia m-am muncit eu. Dacă ți-i așa de poftă, du-te și-ți moaie coada-n baltă, ca mine, și-i avea pește să mănânci.
- Învață-mă, te rog, cumătră, că eu nu știu cum se prinde peștele.

Atunci vulpea rânji dinții și zise: Alei, cumătre! da' nu știi că nevoia te duce pe unde nu-ți e voia și te-nvață ce nici gândești? Ascultă, cumătre: vrei să mănânci pește? Du-te desară la băltoaca cea din marginea pădurei, vâra-ți coada-n apă și stai pe loc, fără să te miști, până despre ziuă; atunci smuncește vârtos spre mal și ai să scoți o mulțime de pește, poate îndoit și-ntreit de cât am scos eu.

Ursul, nemaizicând nici o vorbă, aleargă-n fuga mare la băltoaca din marginea pădurei și-și vâra-n apă toată coada! În acea noapte începuse a bate un vânt răce, de îngheța limba-n gură și chiar cenușa de sub foc. Îngheață zdravăn și apa din băltoacă, și prinde coada ursului ca într-un clește. De la o vreme, ursul, nemaiputând de durerea cozei și de frig, smuncește o dată din toată puterea. Și, sărmanul urs, în loc să scoată pește, rămâne făr' de coadă!

Începe el acum a mormăi cumplit și-a sări în sus de durere; și-n ciudat pe vulpe că l-a amăgit, se duce s-o ucidă în bătaie. Dar șireata vulpe știe cum să se ferească de mânia ursului. Ea ieșise din vizunie și se vârase în scorbura unui copac din apropiere; și când văzu pe urs că vine făr' de coadă, începu a striga:

- Hei cumătre! Dar ți-au mâncat peștii coada, ori ai fost prea lacom și-ai vrut să nu mai rămâie pești în baltă?

Ursul, auzind că încă-l mai ia și în răs, se înciudează și mai tare și se răpede iute spre copac; dar gura scorburei fiind strâmtă, ursul nu putea să încapă în lăuntru. Atunci el caută o creangă cu cârlig și începe a cotrobăi prin scorbura, ca să scoată vulpea afară, și să-i deie de cheltuială... Dar când apuca ursul de piciorul vulpei, ea striga: "Trage, nătrăule! mie nu-mi pasă, că tragi de copac..." Iar când anina cârligul de copac, ea striga: "Valeu, cumătre! nu trage, că-mi rupi piciorul!" În zadar s-a năcăjit ursul, de-i curgeau sudorile, că tot n-a putut scoate vulpea din scorbura copacului.

Și iaca așa a rămas ursul păcălit de vulpe!

Temelia (fabulă)

de Ion Luca Caragiale

Atâta muncă fără preget!
Încet-încet, de-atâția ani,
De jos, din temelia stâncii,
Azmaua smulge bolovani,
Și macaraua suie-n multe,
Și dalta-n feluri îi cioplește,
La rând ciocanul îi așează,
Frumos mistria-i rostuiește;
Și – lucru vrednic de mirare

Din răsărit până-n apus! –
Un grandios castel, d-asupra,
Spre nori se-nalță și tot crește:
Pe cât jos se scobește stânca,
Pe-atât se-mpodobește sus...
...Mai trebuie frontonul splendid,
Alegoria triumfală,
Și-i opera desăvârșită –
E gat-a unui secol fală!...

Un ultim bloc enorm, acumă,
Trosnind, e smuls din grop-adâncă
Și ridicat din greu pe scripet...
Dar blocul ultim nu-i sus încă,
Și, din afund, din măruntaie,
Răcnește stânca: "Nu mai pot"
"Proptele iute! Merg de râpă!"

Mă surp cu fala-vă cu tot!"

Morala:

**Ades, visând prea vesel,
Ai deșteptare tristă...
"Să nu te rezemi, Doamne,
Decât pe ce rezistă!"**

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ...

ANA ASLAN (1897-1988)

Medic, profesor și om de știință, Ana Aslana a înființat, în 1952, primul institut de Geriatrie din lume, la București. Aici, Aslan a descoperit efectele vitaminei H3 – botezată Gerovital – în tratarea îmbătrânirii și a bolilor bătrâneții. Începând cu 1958, Gerovitalul este produs pe scară largă, fiind brevetat în peste 30 de țări. Ana Aslan a mai inventat, împreună cu I. Polovrăgeanu, produsul geriatric Aslavital, brevetat în 1980. Meritele Anei Aslan au fost recunoscute în lumea întreagă, inclusiv de către Organizația Mondială a Sănătății, care i-a decernat, în 1952, premiul internațional și medalia "Leon Bernard", pentru contribuția adusă la dezvoltarea gerontologiei și geriatriei.

SFATUL MEDICULUI

Înțepăturile de insecte și păianjeni

Înțepăturile de insecte și păianjeni se manifestă local prin apariția unor zone pruriginoase, eritematoase și edematiate, mai mult sau mai puțin dureroase. Aceste reacții sunt normale și au o durată variată, de la câteva ore la câteva zile. Adesea, singurul tratament care trebuie aplicat este cel local, ce poate fi administrat și la domiciliu, nefiind necesară internarea pacientului. Există și pacienți care au reacții mai intense la înțepăturile de acest tip, organismul

lor fiind mai sensibil. Cei mai afectați sunt bebelușii și copiii, adulții suportând mai bine o astfel de agresiune.

Aceste situații se caracterizează de cele mai multe ori prin apariția unei reacții locale care certifică agresiunea. Pacientul va observa o zonă mai roșie, tumefiată, dureroasă (durerea variază ca intensitate în funcție de insecta ce a produs înțepătura) eventual și pruriginoasă. Toate aceste semne sunt determinate de procesul inflamator care a fost declanșat în urma înțepăturii, iar evoluția lor este progresivă. Inițial simptomele sunt minore iar persoana nici nu își dă seama că a fost înțepată. În minutele și orele care urmează organismul răspunde însă și încearcă să contracareze substanțele exogene provenite de la insectă. Pe lângă semnele locale, pot să apară și probleme mai grave, cum ar fi:

- reacții alergice severe (șoc anafilactic): ele apar mai rar, însă pot fi amenințătoare de viață și impun tratament medical de urgență. Semnele și simptomele specifice acestei reacții intense includ: apariția șocului (când sistemul circulator nu mai poate asigura fluxul sangvin adecvat către organele vitale), tuse, dispnee, tulburări severe ale respirației, senzație de sufocare, edematizarea limbii, a buzelor, a pleoapelor, palmelor, tălpilor și a mucoaselor (situație întâlnită adesea în cazul angioedemelor), confuzie, amețală, greață, diaree, crampe abdominale, urticarii și înroșirea pielii;

- reacții toxice după înțepătura unică pot fi determinate de speciile de văduva neagră, scorpioni, omizi;

- reacții toxice după înțepături multiple apar la înțepăturile albinelor, viespile sau furnicilor. Albinele își lasă acul în tegumente sau mucoase și mor după ce înțeapă persoana respectivă. Albinele ucigașe sunt o specie exotică, foarte agresive, albine ce atacă în grupuri compacte. Spre deosebire de albine, viespile pot înțeapa de mai multe ori aceeași persoană. Furnicile se atașează de tegument sau mucoase prin mușcarea efectivă și prinderea maxilarului în pielea persoanei. Apoi, prin pivotarea capului înțeapă cu acul din abdomen, lasând un semn circular;

- reacții tegumentare mult mai dureroase;

- infecții locale;

- boala serului: este o afecțiune ce apare la anumite medicamente (antiseruri) utilizate în tratamentul înțepăturilor de insecte. Boala serului se poate manifesta prin apariția unor reacții urticariene și a simptomelor similare gripei comune la aproximativ 3 - 21 de zile de la administrarea respectivului antiser;

- infecții virale ce pot fi răspândite de țânțari infectați. Una din cele mai periculoase astfel de infecții virale este cea cu virusul West Nile, care determină apariția encefalitei;

- infecții parazitare: țânțarii pot răspândi și paraziți. Malaria este una din cele mai importante boli parazitare ai cărei vectori sunt țânțarii.

În cazul în care aveți simptome grave, intense, dacă apare durere toracică, dispnee, hemoragie, amorțală la nivelul membrelor, stare de confuzie și amețală, apelați imediat la un medic specialist. Cele mai grave simptome sunt considerate:

- semne sugestive de șoc, care pot să apară atât la adulți cât și la copii: mărirea frecvenței respiratorii (tahipnee), apariția stărilor de confuzie, apariția unei stări de somnolență, tahicardie, modificări ale pulsului, ale temperaturii corporale, tegumente reci, palide;

- dispnee de intensitate moderată spre severă;

- istoric de reacții anafilactice la alte înțepături de insecte sau teren alergic general: manifestate prin prurit generalizat, apariția hârâitului în respirație, edematizarea palmelor, tălpilor, apariția crampelor abdominale, modificarea stării de conștiență;

- edematizarea rapidă a limbii, a gâtului, a buzelor;

- apariția unor episoade convulsive;

- edematizarea pleoapelor (edem palpebral).

Dacă sunteți înțepați de insecte sau păianjeni, sunați la numărul de urgență din zona în care vă aflați, pentru a comunica acest lucru.

MEDITAȚII

Orice părinte care-și iubește copiii, așteaptă să primească iubire de la copiii lor. Dumnezeu ne iubește pe toți la fel și ne cere tuturor iubire față de aproapele. Dar atunci când în inima noastră se înrădăcinează mândria și ceva știință, vrem cu tot dinadinsul să scăpăm de cei ce ne-au călăuzit vreodată. Dar să nu uităm: fiecare, cum își așterne, așa doarme!

PIATRA REGĂSIRII

de preot Nicolae Floroiu

Un tată bătrân, purtat de feciorul său
De mâna cea dreaptă ce l-a ținut înfășat,
Ajungând la o piatră, lângă drum, pe-nserat,
Se roagă de dânsul, cu glas tremurat:
„Pân-aici... Aici l-am adus eu pe bunicul tău...”

Și-a căzut copilul în genunchi la pământ,
Vărsând lacrimi în țărâna ce tot timpul ne cheamă,
Tremurând ca o frunză, de durere și teamă,
Că-naintea cerului a greșit fără seamă,
Vrând să-l alunge pe părintele-i blând...

Căci nu cu foarte mult timp înapoi,
Vlăstarul crescut ca dintr-o tulpină din tată
Și-a lipit inima de o inimă rece de fată,
Ce-i striga într-una, ca o fiară turbată:
„Nu vreau să-l mai văd! Du-l de la noi!”

Și-a ascultat băiatul de vorba femeii lui
Și-a pornit la drum ca să-l ducă de-acasă
Pe tatăl ce mânca doar cu-o gură la masă,
Căci era sare-n ochi pentru soața-i aleasă
Și nu avea pace o clipă, ci furtună pe capu-i...

*Pentru gura femeii și pace în casă,
A uitat că bătrânul l-a-ngrijit ca pe-un rege
Și-i zise fără sfială: „Tată, să mergem!
Să vedem de prin lume ce putem să culegem,
Ca mai multă liniște să fie-n casă...”*

*Dar văzând că nimic nu ia de niciunde
Și drum lung li se-ntinde încă-nainte,
Tatăl îi zice: „Fii, te rog, bun și cuminte,
Și spune-mi: cărarea, cât se întinde?
Căci iată-i apus și ziua se-ascunde...”*

*„Mai avem, tată, mai avem de umblat,
Căci nu am găsit încă ceea ce vreau,
Ca să pot în casă în pace să stau...”
Dar înainte, pe calea pe care mergeau,
O piatră singură, mare, s-a arătat.*

*S-au oprit călătorii, când ziua s-a scurs,
Lângă piatra la care, în tinerețe,
Tatăl și-a adus tatăl, la bătrânețe...
Și fiul a plâns, cu mare tristețe,
Că demult, pe piatră alte lacrimi au curs...*

*Pân-aici a fost drumul de cules de prin lume
Al celor doi, ce trecut și prezent au unit,
Prin patima ce-n tinerețe au suferit.
Și-amândoi, împreună, spre casă-au pornit,
Căci prin părinți suntem azi și purtăm un nume!!!*

